

Afgørelse truffet af:
Ankestyrelsen

Afgørelsesdato:
31-03-2013

Uds. dato:
30-04-2013

Nummer:
57-13

J.nr.
5200644-12

Status: Gældende

Principafgørelse

om: **merudgifter til voksne - subsidær - befordringsudgifter - transport - egenbetaling - fysioterapeutisk behan**

Lov:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 810 af 19. juli 2012 - § 100

Resumé:

Principafgørelsen fastslår

Der kan ydes hjælp til egenbetaling af befordringsudgifter ved benyttelse af handicapkørsel til behandling hos fysioterapeut uden for hospital efter reglerne om nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse. Dette gælder, hvis der ikke kan ydes støtte til befordring efter anden lovgivning eller efter andre bestemmelser i serviceloven.

Afgørelse:

1. Baggrund for at behandle sagen

Ankestyrelsen har behandlet sagen for at afklare, i hvilket omfang transportudgifter til lægeordineret behandling til fysioterapi kan dækkes efter reglerne om merudgifter, eller om udgifterne alene kan dækkes efter sundhedsloven.

2. Reglerne

Lov om social service § 100 fastslår, at kommunen skal yde dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse til personer mellem det fyldte 18. år og folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne og til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, der efter § 15 a i lov om social pension har opsat udbetalingen af folkepensionen. Det er en betingelse, at merudgiften er en konsekvens af den nedsatte funktionsevne og ikke kan dækkes efter anden lovgivning eller andre bestemmelser i denne lov. Det fastslås også, at udmålingen af tilskuddet sker på grundlag af de sandsynliggjorte merudgifter for den enkelte, f. eks merudgifter til individuel befordring, håndsreaktioner og fritidsaktiviteter.

Det fremgår af § 11 i bekendtgørelse om nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse, at Servicelovens § 100 ikke omfatter hjælp til egenbetaling efter andre bestemmelser i den sociale lovgivning.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 5, at der alene ydes tilskud til nødvendige merudgifter, som er en følge af den nedsatte fysiske eller psykiske funktionsevne hos den person, der ansøger. Behovet vurderes i forhold til ikke-handicappede på samme alder og i samme livssituation.

I § 5, stk. 2, fremgår det, at de udgifter til den daglige livsførelse, som personen selv ville have afholdt, hvis der ikke havde foreligget særlige omkostninger på grund af den nedsatte funktionsevne, skal afholdes af den pågældende selv.

Det fremgår af punkt 62 i vejledningen om særlig støtte til voksne, at befordringsudgifter efter merudgiftsbestemmelsen i serviceloven § 100 er subsidære i forhold til befordringsudgifter efter anden lovgivning og andre bestemmelser i serviceloven.

Det fremgår af vejledningens punkt 60, at der kan ydes dækning af nødvendige merudgifter til hjælp til den del af egenbetalingen af den tilskudsberettigede medicin, der ikke dækkes efter sundhedslovens regler. Det er en betingelse, at den tilskudsberettigede medicin er ordineret som følge af den nedsatte funktionsevne.

3. Andre Principafgørelser

Gældende

Følgende Principafgørelser om kombination af støtte efter serviceloven og sundhedsloven er brugt ved

afgørelsen og gælder stadig:

112-11 om egenbetaling til medicin. Udgifter til lægeordineret medicin til afhjælpning af sendiabetiske følger i form af erektil dysfunktion kunne være en nødvendig merudgift som følge af diabetes.

Det var en betingelse, at personen var omfattet af personkredsen i servicelovens § 100, og at den eller de lidelser, der medførte den nedsatte funktionsevne var årsag til den erektil dysfunktion. Ankestyrelsen lagde vægt på, at medicinen var nødvendig for, at borgeren kunne have et almindeligt sexliv.

113-11 med tilsvarende resultat.

94-11, hvor der ikke kunne ydes dækning af udgifter til ledsagers transport og aktiviteter som en nødvendig merudgift ved den daglige livsførelse.

Det var en betingelse for at få hjælp efter reglerne om nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse, at der ikke var fastsat en egenbetaling til udgiften efter andre bestemmelser i den sociale lovning. I bestemmelsen om ledsagelse er det fastsat, at brugeren selv afholder sine egne og ledsagerens udgifter til befordring med videre.

100-10, hvor det blev fastslået, at transportudgiften til kontrolbesøg for diabetes på hospital skulle medtages med det fulde beløb ved beregningen af merudgifter. Kommunen var ikke berettiget til at reducere transportudgiften til kontrolbesøgene med den begrundelse, at kontrolbesøgene kunne kombineres med andre ærinder i byen.

53-11, hvor der ikke var ret til dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse til kontrolbesøg hos egen læge. Det indgik i vurderingen, at der var mulighed for at vælge en læge i nærområdet, og egen læge havde adresse i nærområdet.

Ankestyrelsen har ikke andre Principafgørelser på området.

4. Den konkrete afgørelse

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i NNs sag om afklaring af, i hvilket omfang transportudgifter til lægeordineret fysioterapibehandling kan dækkes efter reglerne om merudgifter, eller om udgifterne alene kan dækkes efter reglerne i sundhedsloven.

Resultatet er

- NN har ret til dækning af egenbetalingen til befordring til lægeordineret fysioterapibehandling.

Det betyder, at der kan ydes hjælp til egenbetalingen som en nødvendig merudgift ved den daglige livsførelse.

Vi er således kommet til samme resultat som Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen har vurderet, at NN har ret til at få dækket sine merudgifter til befordring til lægeordineret fysioterapi.

NN har ret til dækning af egenbetalingen for den del, der ikke kan dækkes efter anden lovgivning.

Vi har lagt vægt på NN har befordring til nødvendig behandling hos fysioterapeut 1 gang ugentligt.

Vi har lagt til grund, at NN er omfattet af den personkreds, der kan få dækket nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse på grund af dissemineret sclerose.

Endelig har vi lagt vægt på, at befordringsudgifter til behandling efter praksis er omfattet af servicelovens § 100. Dette gælder i det omfang, der ikke ydes hjælp til befordring efter anden lovgivning eller andre bestemmelser i serviceloven.

Vi har lagt til grund, at NN får befordring efter reglerne om handicapkørsel i region P, der er tilrettelagt efter lov

om trafikkselskaber. NN har herved en egenbetaling, som hun ikke ville have haft, hvis funktionsevnen ikke var nedsat.

Der er ikke ved handicapkørslen ydet støtte til transport efter reglerne i serviceloven.

Bemærkninger til klagen

A Kommune har oplyst, at sagen er principiel. Afgørelsen var truffet i strid med gældende regler og praksis.

Kommunen har henvist til nævnets afgørelse vedrørende befordring.

A Kommune har fundet, at den lægeordnede kørsel var omfattet af sundhedslovens regler for vederlagsfri transport, og at disse regler var udtømmende og gjorde op med kompensationsprincippet.

Vi bemærker, at handicapkørsel ikke hører under sundhedsloven.

Vi bemærker endvidere, at der ikke ydes befordring til tilskudsberettiget behandling hos fysioterapeut efter henvisning eller til vederlagsfri behandling hos fysioterapeut efter sundhedslovens regler.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da Det Sociale Nævn traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 9. maj 2012
- Klagen til Ankestyrelsen af 6. juni 2012
- Nævnets genvurdering
- Nævnets bemærkninger af 3. juli 2012

A Kommune traf den 7. november 2011 afgørelse om, at NN ikke havde ret til dækning af egenbetalingen til handicapkørsel. Kommunen henviste til, at servicelovens § 100 efter sit formål ikke omfattede hjælp til egenbetaling efter andre bestemmelser i den sociale lovgivning.

Nævnet ændrede ved afgørelse af 9. maj 2012 kommunens afgørelse, således at NN havde ret til at få medtaget nødvendige merudgifter til befordring til behandling.

Nævnet har begrundet afgørelsen med, at egenbetalingen for befordring var en nødvendig merudgift, der var en konsekvens af NNs nedsatte funktionsevne, og som ikke kunne dækkes efter anden lovgivning eller andre bestemmelser i serviceloven, jf. lovens § 100, stk. 1, sidste pkt.

Kommunen havde henvist til, at det ikke var muligt at yde hjælp efter servicelovens § 100 til udgifter, der hidrørte fra egenbetaling efter anden lovgivning.

Nævnet bemærkede hertil, at dette til dels var korrekt, da det fremgik af merudgiftsbekendtgørelsens § 10, stk. 1 (nu § 11, stk. 1), at der ikke kunne ydes hjælp efter servicelovens § 100 til udgifter til egenbetaling, der fulgte af regler i den sociale lovgivning.

Det var nævnets opfattelse, at reglerne om handicapkørsel ikke var en del af den sociale lovgivning i servicelovens forstand.

A Kommune har klaget over nævnets afgørelse.

Det Sociale Nævn fastholdt ved genvurderingen, at egenbetaling til handicapkørsel ikke var en del af sociallovgivningen.

Nævnet har overfor Ankestyrelsen den 3. juli 2012 bemærket, at den konkrete problemstilling vedrørte egenbetaling i forbindelse med handicapkørsel. Denne handicapkørsel havde ikke lovmæssig baggrund i sundhedsloven, men i lov om trafikkselskaber.

Nævnet henviste videre til afsnit 10.2 i Socialministeriets vejledning nr. 110 af 1. december 2009 om træning i kommuner og regioner, hvoraf det fremgik, at der ikke kunne ydes befordring efter sundhedsloven til fysioterapi. Det fremgik også, at reglerne om befordring eller befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven var

udtømmende.